सो ऽपि सुन्दरको नीत्वा तां निशां विघ्नविस्मितः
प्रभाते त्यक्तगोवाटो निकटं सुहृदां ययौ । 147
तत्र आख्यातस्ववृत्तान्तो विदेशगमनोन्मुखः
तैः समाश्वासितो मित्रैस् तन्मध्ये स्थितिम् अग्रहीत् । 148
उपाध्यायगृहं त्यक्त्वा भुञ्जानः सत्त्रसद्मनि
उवास तत्र विहरन् स्वच्छन्दः सखिभिः सह । 149
एकदा निर्गता क्रेतुं गृहोपकरणानि सा
ददर्श तं सुन्दरकं कालरात्रिः किल आपणे । 150
उपेत्य च जगाद एनं पुनर् एव स्मरातुरा,
भज सुन्दरक अद्य अपि मां त्वदायत्तजीवितां । 151
एवम् उक्तस् तया सो ऽथ साधुः सुन्दरको ऽब्रवीत्,
न एवं वादीर्, न धर्मो ऽयं, माता मे गुरुपत्न्य् असि । 152
ततो ऽब्रवीत् कालरात्रिर्, धर्मं चेद् वेत्सि, देहि तत्
प्राणान् मे, प्राणदानाद् धि धर्मः को ऽभ्यधिको भवेत् । 153
अथ सुन्दरको ऽवादीन्, मातर् मा एवं कृथा ह्रदि,
गुरुतल्पाभिगमनं कुत्र धर्मो भविष्यति । 154
एवं निराकृता तेन तर्जयन्ती च तं रुषा
पाटयित्वा स्वहस्तेन स्वोत्तरीयम् अगाद् गृहं । 155
पश्य सुन्दरकेण इदं धावित्वा पाटितं मम,
इत्य् उवाच पतिं तत्र दर्शयित्वा उत्तरीयकं । 156

Digitized by Google